

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 589/2018-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou Mgr. Vandou Durbákovou, advokátska kancelária, Krivá 23, Košice, pre namietané porušenie čl. 12 ods. 2, čl. 15 ods. 1, čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 2, 3, 13 a 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 3 a 10 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, čl. 12 a 13 Dohovoru Organizácie spojených národov proti mučeniu a inému krutému, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestaniu, čl. 5 písm. b) a čl. 6 Medzinárodného dohovoru o odstránení všetkých foriem rasovej diskriminácie postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod č. k. IV/3 Gn 1596/17/1000-8 a jej rozhodnutím z 21. septembra 2018, postupom Krajskej prokuratúry v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Kn 234/17/8800 a jej rozhodnutím z 21. novembra 2017, postupom Okresnej prokuratúry Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod č. k. 1 P 737/16/8810-10 a jej rozhodnutím zo 6. septembra 2017 a postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby Východ v konaní vedenom pod ČVS: SKIS-111/OISV-V-2017 a jeho rozhodnutím z 12. júla 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. novembra 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) pre namietané porušenie čl. 12 ods. 2, čl. 15 ods. 1, čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 2, 3, 13 a 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 3 a 10 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, čl. 12 a 13 Dohovoru Organizácie spojených národov proti mučeniu a inému krutému, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestaniu, čl. 5 písm. b) a čl. 6 Medzinárodného dohovoru o odstránení všetkých foriem rasovej diskriminácie postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod č. k. IV/3 Gn 1596/17/1000-8 a jej rozhodnutím z 21. septembra 2018 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie generálnej prokuratúry“), postupom Krajskej prokuratúry v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Kn 234/17/8800 a jej rozhodnutím z 21. novembra 2017, postupom Okresnej prokuratúry Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod č. k. 1 P 737/16/8810-10 a jej rozhodnutím zo 6. septembra 2017 a postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby Východ (ďalej len „ministerstvo“) v konaní vedenom pod ČVS: SKIS-111/OISV-V-2017 a jeho rozhodnutím z 12. júla 2017 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie ministerstva“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že ministerstvo napadnutým rozhodnutím odmietlo podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku na podklade trestného oznámenia sťažovateľky vec podozrenia zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona (keďže nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku), ktorého sa mali dopustiť policajti Obvodného oddelenia Policajného zboru Spišská Nová Ves tým, že 17. januára 2017 v čase po 15.00 h v Spišskej Novej Vsi počas eskorty zadržanej sťažovateľky podozrivej z prečinu krádeže z Letnej 56 na Obvodné oddelenie Policajného

zboru Spišská Nová Ves ju mali bezdôvodne fyzicky napadnúť, a to tak, že jej dali každý po jednej facke, pričom jej mali tiež nadávať, že je „smradľavá cigánka“ a „čierna huba“, a teda policajti týmto svojím konaním porušili § 48 ods. 3 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov. Ministerstvo v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedlo:

„Na základe vyššie uvedeného je v prvom rade možné konštatovať, že konanie policajtov tak ako to popisuje oznamovateľka je veľmi nepravdepodobné a hlavne nedôvodné. Zo strany [REDAKOVANÉ] nebol žiaden náznak čo i len pokusu o útek, menovaná spolupracovala a prakticky sa s ňou policajti ani nič nerozprávali, keďže nebol dôvod. Taktiež nemali dôvod použiť donucovacie prostriedky, pričom fackovanie oboma policajtmi (z toho jedným bývalým rómskym špecialistom) vzadu sediacej oznamovateľky z pozície vodiča a spolujazdca, navyše na okraji pešej zóny pred okoloidúcimi náhodnými chodcami je viac než nepravdepodobné. Ďalšou vecou je samotný obsah výpovede oznamovateľky, ktorá si prakticky na nič z uvedeného dňa nepamätá, avšak práve facky a nadávky policajtov popisuje úplne zreteľne. Podľa znalkyne z odvetvia psychiatrie menovaná trpí organickou duševnou poruchou v zmysle miernej kognitívnej poruchy a retrográdnou amnéziou, ktorá nedovoľuje spomenúť si na udalosti bezprostredne pred traumou a to dokonca ani vtedy, ak majú pre pacienta emočný náboj. Ak teda menovaná reálne trpí touto poruchou, je vylúčené, aby si skutočne pamätala na takéto konanie policajtov, pričom zároveň na nič iné. Z popísaného konania policajtov navyše nevyplýva, že by takto mali úmyselne spôsobiť škodu [REDAKOVANÉ] alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech a naplniť tak skutkovú podstatu trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa v zmysle § 326 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona. Podanie [REDAKOVANÉ] tak možno hodnotiť ako účelové, pravdepodobne ovplyvnené konaním tretej osoby s cieľom spochybníť vlastné protiprávne konanie.

Záverom tak možno uviesť, že na podklade vyššie zistených skutočností, ako aj zo zabezpečených písomností v predmetnej veci hodnotiac uvedené dôkazy na základe starostlivého uváženia všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne bolo zistené, že príslušníci PZ v pôsobnosti OO PZ SNV svojím konaním nenaplnili obligatórne znaky

skutkovej podstaty trestného činu uvedeného vo výrokovej časti tohto uznesenia, ani iného trestného činu a nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku, preto bolo potrebné rozhodnúť tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.“

2.1 Po opakovaných žiadostiach sťažovateľky o preskúmanie zákonnosti postupu ministerstva orgánmi prokuratúry vo veci rozhodla generálna prokuratúra napadnutým rozhodnutím s tým, že sťažovateľku takto upovedomila:

«Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky bolo dňa 11. septembra 2018 doručené Vaše podanie označené ako „Žiadosť o preskúmanie zákonnosti vybavenia podnetu zo dňa 13.10.2017 Krajskou prokuratúrou v Košiciach v konaní vedenom pod č. 4 Kn 234/17/8800-6 – urgencia.

Upovedomujem Vás, že Vaše podanie zo dňa 19. decembra 2017, ktoré bolo Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky doručené dňa 22. decembra 2017, bolo podľa obsahu posúdené ako opakovaná žiadosť v tej istej veci, ktorá sa v zmysle čl. 2 ods. 2 príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky por. č. 6/2017 z 12. mája 2017 o postupe prokurátorov pri vybavovaní žiadostí o preskúmanie zákonnosti v trestnom konaní (ďalej len „príkaz č. 6/2017“) nevybavuje, o čom ste boli upovedomená prokurátorom Krajskej prokuratúry Košice vo vybavení Vašej žiadosti pod sp. zn. 4 Kn 234/17/8800-6.

Aj napriek tejto skutočnosti som si vyžiadala na vec sa vzťahujúci spisový materiál, ktorý som dňa 5. februára 2018 preskúmala, pričom dôvody na prijatie opatrení zo strany Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky som nezistila. O uvedenom som vás neupovedomila, nakoľko Vaše podanie bolo iba opakovanou žiadosťou bez obsahu nových skutočností, pričom povinnosť upovedomenia podávateľa z príslušných predpisov v takomto prípade nie je daná.

Vašu opakovanú žiadosť v predmetnej veci preto považujem zo strany Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky za vybavenú. O obsahu ustanovenia č. 2 ods. 2 príkazu č. 6/2017 ste boli upovedomená.»

3. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uvádza, že postupom označených orgánov verejnej moci a ich rozhodnutiami došlo k porušeniu jej označených ústavných a iných práv predovšetkým z nasledujúcich dôvodov:

„Sťažovateľka namieta, že v jej prípade došlo nečinnosťou policajného orgánu k priamemu ohrozeniu jej života, ktorého okolnosti navyše neboli štátnymi orgánmi napriek dôkaznému bremenu dostatočne vysvetlené a preverené. Došlo teda k porušeniu jej práva na život podľa čl. 2 Dohovoru, čl. 15 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 Medzinárodného paktu...

Sťažovateľka Ústavný súd SR žiada, aby konštatoval porušenie záväzku vyplývajúceho z článkov 2 a 3 Dohovoru a vyššie citovaných medzinárodných zmlúv, pretože orgány činné v trestnom konaní nevykonali účinné vyšetrovanie namietaného zaobchádzania zo strany príslušníkov PZ voči sťažovateľke...

Povinnosťou štátnych orgánov bolo vykonať účinné a efektívne vyšetrovanie sťažovateľkou oznámených skutkových okolností prípadu a vzniku spôsobených zranení. Avšak, ako sťažovateľka už uviedla vyššie (pozri časť k porušeniu práva na ochranu života a ochranu pred mučením a iným krutým, neľudským či ponižujúcim zaobchádzaním), zo strany orgánov činných v trestnom konaní k tomu nedošlo. Jedným z dôvodov, prečo k efektívnemu vyšetrovaniu nemohlo podľa sťažovateľky dôjsť, je aj nesporná absencia nestrannosti a nezávislosti vyšetrovacieho orgánu, SKIS. Vzhľadom na uvedené má sťažovateľka za to, že v namietanom konaní došlo i k porušeniu jej práva na účinný prostriedok nápravy vo vzťahu k článkom 2 a 3 Dohovoru, tak ako je to stanovené v článku 13 Dohovoru...

Orgány činné v trestnom konaní tieto požiadavky na vyšetrovanie možného rasového motívu konania príslušníkov polície nenaplnili, kedy sa možným rasovým motívom prakticky vôbec nezaoberali a nevykonali v tomto smere prakticky žiadne vyšetrovanie. Sťažovateľka má teda za to, že ak štátne orgány efektívne vyšetrovanie, s cieľom vylúčiť rasový motív nevykonajú, ide o procesné porušenie čl. 14 Dohovoru v spojení s čl. 2, 3 a 13 Dohovoru...“

4. Sťažovateľka navrhla vydať tento nález:

„Základné práva a slobody [REDAKOVANÉ], podľa článkov 12 ods. 2, čl. 15 ods. 1 a čl. 16 ods. 2 Ústavy SR a ľudské práva a základné slobody podľa článku 2 a 3

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, článku 13 v spojení s článkom 2 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a článku 14 v spojení s článkami 2, 3 a 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ľudské práva sťažovateľky podľa článkov 2 ods. 3, čl. 7 a 10 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, článkov 12 a 13 Dohovoru proti mučeniu a inému krutému, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestaniu, článkov 5 písm. b) a čl. 6 Medzinárodného dohovoru o odstránení všetkých foriem rasovej diskriminácie, postupom Generálnej prokuratúry SR v konaní vedenom pod č. IV/3 Gn 1596/17/1000-8 a jej rozhodnutím 21.9.2018, postupom Krajskej prokuratúry Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Kn 234/17/8800 a jej rozhodnutím zo dňa 21.11.2017, postupom Okresnej prokuratúry Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod sp. zn. 1 P 737/16/8810-10 a rozhodnutím zo dňa 6. 9. 2017, postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby Východ postupom v konaní vedenom pod ČVS: SKIS-111/OISV-V-2017 a jeho rozhodnutím zo dňa 12.7.2017, porušené boli.

Rozhodnutie Generálnej prokuratúry SR zo dňa 21.9.2018 v konaní vedenom pod IV/3 Gn 1596/17/1000-8, rozhodnutie Krajskej prokuratúry Košice zo dňa 21.11.2017, v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Kn 234/17/8800, rozhodnutie Okresnej prokuratúry v Spišskej Novej Vsi zo dňa 6.9.2017 v konaní vedenom pod 1 P 737/16/8810-10 a rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby Východ zo dňa 12.7.2017, v konaní vedenom pod ČVS: SKIS-111/OISV-V-2017, sa zrušujú a vec sa vracia Generálnej prokuratúre SR na ďalšie konanie.

Generálna prokuratúra SR, Krajská prokuratúra v Košiciach, Okresná prokuratúra Spišská Nová Ves, Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť sťažovateľke finančné zadosťučinenie vo výške 10 000 EUR (slovom: desaťtisíc EUR), do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Generálna prokuratúra SR, Krajská prokuratúra v Košiciach, Okresná prokuratúra Spišská Nová Ves, Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť sťažovateľke trovy konania v sume 325,42 Eur, na účet jej právnej

zástupkyne, advokátky Mgr. Vandy Durbákovej, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia. “

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po

jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

III.

7. Podstatou výhrad sťažovateľky je, že orgány činné v trestnom konaní sa nedostatočne zaoberali jej trestným oznámením a neúčinne vyšetrili ňou namietané a oznámené podozrenie zo spáchania trestného činu príslušníkmi Policajného zboru na jej osobe.

8. Ústavný súd predovšetkým podotýka, že pokiaľ ide vo všeobecnosti o právo na súdnu ochranu, uvedené právo v obdobných veciach nemôže byť v zásade vôbec dotknuté. Súčasťou práva na súdnu ochranu totiž nie je právo fyzickej osoby alebo právnickej osoby, aby na základe podaného trestného oznámenia bol orgán prokuratúry povinný zahájiť trestné stíhanie alebo zahájiť trestné stíhanie pre oznamovateľom označený trestný čin, či podať obžalobu proti označeným osobám s právnou kvalifikáciou skutku podľa predstáv oznamovateľa (porov. I. ÚS 126/06, II. ÚS 526/2013, III. ÚS 16/06, IV. ÚS 17/09).

8.1 Ani z čl. 6 dohovoru nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní pre konkrétny, napr. poškodenou osobou artikulovaný trestný čin [porov. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Dziedzic proti Poľsku z 25. 11. 2003, č. 50428/99, bod 6; rozsudok vo veci Helmers v. Švédsko z 29. 10. 1991, č. 11826/85, bod 29; rozsudok vo veci Kusmierk v. Poľsko z 21. 9. 2004, č. 10675/02, bod 48].

8.2 Ústavný súd však ďalej dôvodí, že si je vedomý judikatúry ESLP, ktorú reflektoval aj vo svojej rozhodovacej činnosti, podľa ktorej zlyhanie štátu pri vyšetrowaní niektorých trestných činov môže viesť k porušeniu čl. 2 (pozri medzi mnohými rozsudok veľkého senátu vo veci McCann a ďalší proti Spojenému kráľovstvu z 27. 9. 1995, č. 18984/91, bod 161 alebo rozsudok Isayeva, Yusupova a Bazayeva proti Rusku z 24. 2. 2005, č. 57947/00, body 209 – 213), čl. 3 (rozsudok vo veci Assenov a ďalší proti

Bulharsku z 28. 10. 1998, č. 24760/94, bod 102; podobne nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 70/01 z 27. júna 2003), čl. 4 (rozsudok vo veci Rantsev proti Cypru a Rusku zo 7. 1. 2010, č. 25965/04, bod 288) a výnimočne tiež k porušeniu sťažovateľkou označeného čl. 8 dohovoru.

8.3 Pri zásahoch do práva zaručeného čl. 8 dohovoru však ESLP vyžaduje trestne právnu ochranu len veľmi výnimočne. Pozitívny záväzok štátu viesť účinné vyšetrowanie sa vzťahuje len na veľmi závažné zásahy do samotnej podstaty tohto práva („*where fundamental values and essential aspects of private life are at stake*“ – pozri rozsudok vo veci X a Y proti Holandsku z 26. 3. 1985, č. 8978/80, bod 27; ďalej napr. rozsudok vo veci Söderman proti Švédsku z 12. 11. 2013, č. 5786/08, body 82 – 85). Takými sú predovšetkým vážne zásahy do fyzickej či psychickej integrity, ako sú napríklad prípady domáceho násillia (rozhodnutie vo veci M. T. a S. T. proti Slovensku z 29. 5. 2012, č. 59968/07, body 58 a 64), sexuálneho násillia (pohlavné zneužívanie či znásillnenie, pozri napr. rozsudok vo veci X a Y proti Holandsku z 26. 3. 1985, č. 8978/80, bod 27) či fyzického násillia proti skupinám vyžadujúcim špeciálnu ochranu, ako sú napr. deti (rozsudok vo veci Remetin proti Chorvátsku z 11. 12. 2012, č. 29525/10, bod 91). V ostatných prípadoch postačí ochrana prostriedkami iných právnych odvetví.

8.4 Ústavný súd k tomu uvádza, že orgány činné v trestnom konaní podozrenie zo spáchania trestného činu príslušníkmi Policajného zboru namietané/oznámené sťažovateľkou v trestnom oznámení riadne prešetrili, orgány prokuratúry riadne preskúmali podania a sťažnosti sťažovateľky. Vo veci sťažovateľky teda nedošlo k preukázaniu trestnej zodpovednosti konkrétnych páchatel'ov trestného činu alebo k zisteniu o spáchaní akéhokoľvek trestného činu. Postupu orgánov činných v trestnom konaní i orgánov prokuratúry nemožno z ústavného hľadiska (ani pri zohľadnení judikatúry ESLP) nič vytknúť.

8.5 To, že sťažovateľka nesúhlasí s výsledkom prešetrenia svojho trestného oznámenia orgánmi činnými v trestnom konaní a orgánmi prokuratúry, nemôže byť v danom prípade predmetom prieskumu ústavným súdom. Ústavný súd nie je súdom

skutkovým či opravnou inštanciou v rámci trestného konania či trestného súdnictva a v zásade mu neprináleží preskúmať to, ako právne kvalifikovali alebo nekvalifikovali konkrétny skutok orgány činné v trestnom konaní, prokuratúra a súdy. Úloha ústavného súdu sa v rámci trestného konania (predsúdneho či súdneho) obmedzuje na dohľad nad zachovaním hmotných a procesných ústavných práv osôb, ktorým ústava či dohovor garantujú v rámci trestného konania určité subjektívne hmotné a procesné ústavné práva, a dohľad nad riadnym plnením pozitívneho záväzku štátu viesť účinné vyšetrenie, porušenie ktorého by viedlo k veľmi závažnému zásahu do samotnej podstaty konkrétnych ústavných (zväčša hmotných – pozri vyššie) práv. Ústavný súd teda v zásade nie je oprávnený hodnotiť samotné vyšetrenie trestného činu alebo právnu kvalifikáciu skutku či váhu jednotlivých dôkazov v trestnom konaní.

8.6 Na tomto základe ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2018